

KAPITOLA 2

Vždycky se chováš tak arogantně, nebo jenom k nováčkům?

Ta věta mu rezonovala v hlavě ještě dlouho potom, co ji vyslovil. Neustále dokola a dokola, až měl chuť na něj zařvat, kdo je sakra zač, že si dovoluje s ním takhle mluvit. Rty držel přilepené u sebe, jako kdyby mu tam někdo skutečně dal lepidlo, jinak by neovládl své emoce a řekl něco, co by absolutně neměl. Aby toho nebylo málo, tak na něj stále hleděl tím provokativním výrazem a přísahal by, že se při tom i ušklíbl. Všichni ztuhli a zůstali stát na místě, zatímco Byung si zkoumavě prohlížel křečovitý obličej svého kamaráda. Mingi věděl, že tuší, kolik vzteku v něm právě vře, a jistě přemýšlí, jestli má zakročit. Zakroutil hlavou, aby mu dal nenápadné znamení, že to není potřeba. Místo toho se ironicky pousmál a šel rovnou ke klukovi uprostřed.

„Co tady ještě postáváte, rozchod! Všichni se odeberte na pokoje,“ mávl rukou Byung. Pravděpodobně si stále nebyl jistý, jestli se ovládne. Někdy mu ta jeho přehnaná starostlivost lezla na nervy.

„Pro tentokrát budu dělat, že jsem to neslyšel,“ Mingi došel co nejbližší k němu a hleděl mu přitom zpřímá do očí. Takhle s ním mluvit nebude. „A jestli nechceš zjistit, jak moc arogantní jsem, tak radši zavři pusku a nauč se, kde je tvoje místo.“

S těmito slovy se raději odebral z místnosti, aby ho jeho obličej nevyprovokoval k něčemu horšímu. Obešel pár nováčků, kteří se stále nemotorně motali na chodbě kolem pokojů, a vystoupal po schodech nahoru. Zahnul doprava hned do prvních dveří, jež se otevřely po naskenování obličeje. Vstoupil do rudě osvětleného pokoje s velkými okny, odkud měl krásný výhled na obrovské budovy v centru města. Často když v noci nemohl spát, se otočil tím směrem a přemýšlel, co se teď asi odehrává v zákoutí ulic. To, že nemohl usnout nebo se budil, se mu stávalo poměrně často a tohle ho docela uklidňovalo. Soustředil svoje myšlenky k něčemu jinému, hlavně pokud bubnoval déšť a voda kolem nich se bouřila. Ještě lepší to bylo na balkoně, kde taky kolikrát vysedával. Přešel k zamlženému sklu a opřel se o něj hlavou. Rozhodně po tom výstupu nebyl v klidu. Ještě se mu nestalo, že by tady potkal někoho, kdo by mu vyloženě lezl na nervy od první chvíle. Svléknul ze sebe oblečení a skočil rychle do sprchy. Usoudil, že dneska bude nejlepší jít co nejdřív spát. Nepředpokládal však, že usne brzy.

Další ráno kráčel ve své uniformě zpátky do místnosti, kde včera vítal nováčky. Tentokrát tam všichni stáli naprosto soustředěně, když vrchní generál Dong Lee pronášel důležitou řeč. Jeho hranatému obličejí přidával na vážnosti upravený knírek a mírné strniště. Výrazný nos, neodbytný pohled a především perfektně zvolená slova mu vysloužila pozornost všech přítomných. Nejvíce však samotné postavení, všichni si plně uvědomovali, že on není někdo, koho by si troufali zpochybnit.

„Ještě před pár lety nás rozdělovala válka, jejíž následky pocítili jak lidé ze severu, tak lidé z jihu. Strach, bezmoc a smrt. To nás spojilo dohromady a dneska tu společně žijeme v jednotě, protože vznik Korea Unity nám to umožnil,“ hlásal k bandě mladých kluků. Přešel k hologramu mapy, kde ukázal